

9. fejezet

ÚJ REMÉNY

„NE LEGYÉL PESSZIMISTA!”

Gour Govinda Mahārāja folytatta, amit 1985 óta csinált; továbbra is Európa, Amerika és Ausztrália különböző helyeire utazott. Az évek során jó néhány alkalommal megjegyezte, mennyire elszomorítja, hogy sok Amerikában és máshol élő *bhakta* elveszíti a hitét.

Gour Govinda Swami: *Ne légy lehangolt vagy csalódott; Mahāprabhu itt van, Kṛṣṇa itt van, Śrīla Prabhupāda itt van! Énekelj hangosan, töltsd be a környezetet transzcendentális hangvibrációval! Higgy tökéletesen és teljesen a Szent Névben, Gopālában, Kṛṣṇában és Mahāprabhuban! Soha, semmilyen körülmények között ne ess kétségbe! Mahāprabhu mozgalmában pesszimizmusról szó sem lehet! Mindenbol optimizmus van! Az amerikai utam során láttam, hogy a pesszimizmus igen elterjedt a bhakták között. Ez nagyon elszomorított. A szívemben sírok. Mi*

*történt? Guru-mahārājám ide jött először. Itt vetette el a magot. Most mi történt? Elvesztették a hitüket, milyen sajnálatos dolog!*¹

Gour Govinda Swami aggódott Śrīla Prabhupāda mozgalmáért és benne a *bhaktákért*. A prédikálásával segíteni akart visszaadni a hitüket azoknak, akik elvesztették.

Harivilāsa dāsa: *Gour Govinda Mahārāja* elmagyarázta egy *biteles guru jellemzőit*. A *bhakták számára ez fontos kérdés volt*. *Mahārāja megértette, hogy bizonytalanok azt illetően, ki számít biteles gurunak, aki képes visszavinni valakit Istenhez*. Sok időt szánt arra, hogy ezt elmagyarázza. Valójában minden este érintette a témát. A *bhakták nagyra értékelték, mert akkoriban néhányuknak már két lelki tanítómestere is volt*. Az egyik leesett, így a *bhakta újra-avatást kapott*. Majd feladta a szolgálatát a második guruja is. Nem tudták, mit csináljanak. Elkövessenek egy harmadik hibát? Sok *bhakta számára hatalmas megkönnyebbülés volt egy olyan biteles sādhu látni, aki egész életét a Kṛṣṇa-tudatnak szentelte, aki felbatalmazottan beszélt, és nem csak előadást tudott tartani, hanem teljes és mély megértést is nyújtott a Kṛṣṇa-tudat filozófiájáról*.

BV Dāmodara Swami: *A jószerecsének köszönhetően Gour Govinda Mahārāja rám pillantott az ISKCON Melbourne-i templomában, Ausztráliában, 1994 szeptember közepe körül*. *Néhány hónappal korábban csatlakoztam teljes idős bhaktaként a templomhoz, de csalódtam abban, amit ott találtam*. *Úgy tűnt, óriási különbség van aközött, amit Śrīla Prabhupāda könyveiben olvastam, és amit bhaktaként a mindennapi*

életemben tapasztaltam. *Ez a kettősség feloldhatatlannak tűnt*. *Reményvesztettségemben így imádkoztam Śrīla Prabhupādához: „Kérlek, küldj egy hozzád hasonló gurut!” Egy vagy két napon belül kaptam egy másolatot Śrīla Gour Govinda Mahārāja leckéiről, és amikor lejátszottam a kazettát hallottam, ahogy oroszlánként üvölt: „A tiszta bhakta birtokolja Kṛṣṇát, és oda tudja adni Őt a tanítványának! Az a guru, aki nem rendelkezik Kṛṣṇával, egyszerűen egy csaló!” E szavak a szívembe hatoltak, és tudtam, hogy megtaláltam a lelki tanítómesterem*. *Melbourne-ből pár nap múlva vele mentünk arra a vidéki farmra, ahol a legelképesztőbb beszédet mondta el*. *Arról beszélt, hogy sírnunk kell Nitāi kegyéért*. *Olyan volt, mint a villámcsapás; összezúzta a büszkeségem hegyét, miközben nagyszerű reménnyel világította be a szívem*.

Aznap éjjel képtelen voltam aludni, és másnap kora reggel kértem a szolgájától egy daránát Mahārájával. *Bementem hozzá, és felajánlottam neki a tiszteletemet*. *A világ minden idejét rám szánta*. *Annyira izgatott voltam, hogy csak kicsúszott a számon: „Lennél a gurum?” Hosszasan nevetett, majd nagyon szeretetteljesen így szólt: „Kérlek, lassabban! Ki vagy és mi a neved? Hol élsz? Mivel foglalkozol?”*

Sanātana dāsa 1984-ben csatlakozott a Los Angeles-i templomhoz, ahol a területileg felelős *guru* avatta fel. Amikor 1986-ban a *guruja* leesett és elhagyta az ISKCON-t, Sanātana

összetört. Ezután – bár közölték velem, hogy az újra-avatás elengedhetetlen –, mivel az ISKCON *gurukba* vetett hite megsemmisült, úgy döntöttem, hogy a *ṛtvik* elképzelés szerint Śrīla Prabhupādánál veszek menedéket. Néhány évvel később, amikor egy leckekezettán hallotta, ahogy Śrīla Prabhupāda ezt mondja: „Az embernek egy élő *bhāgavata* menedékét kell keresnie”, Sanātana megértette, hogy egy valódi *gurut* kell találnia, és tőle kell tanulnia.

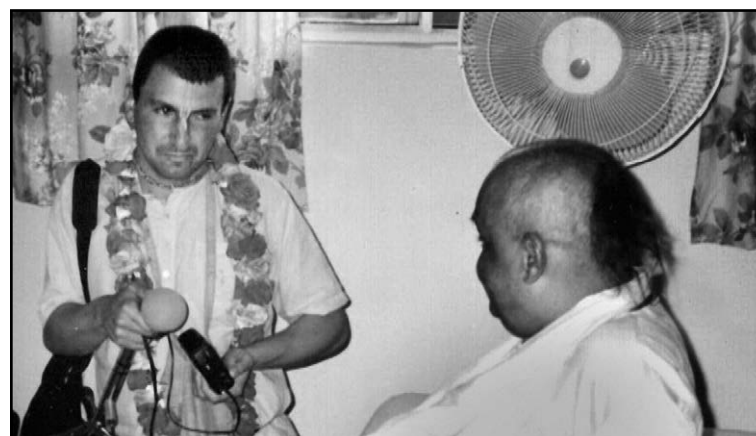
Rasikānanda dāsa (Sanātana dāsa): *Minden délután, amikor senki sem volt a közelben, bementem a templomszobába, odaálltam Śrīla Prabhupāda mūrtija elé, és feltártam neki a szívemet: „A kegyedből megértettem, hogy egy hiteles lelki tanítómesternél kell menedéket vennem. De anélkül, hogy egy olyan gurum lenne, mint te, nem tudok megbódogolni! Kérlek, segíts!”*²

1992 júniusában, amikor Sanātana meghallotta, hogy Gour Govinda Swami San Franciscoba megy, úgy döntött, találkozik vele. Sanātana megérkezett ahhoz a házhoz, ahol Mahārāja beszélt. Nem látott könnyen elérhető helyet, így Gour Govinda Mahārájával szemben, vele egyenlő magasságban leült egy kanapéra. Valahogy a lecke nem érintette meg, úgy érezte, hogy semmit sem kapott. Rendkívül elkeseredett, és úgy döntött, azonnal visszamegy Los Angelesbe. Aztán egy kis mérlegelés után, és mivel senkit nem talált, aki visszavitte volna, úgy határozott, marad még néhány napot. Elment egy újabb leckére, amit Mahārāja a High-Ashburyn adott. Sanātana ismét nem érzett semmi lelkesítőt.

Photo by Aditev Das

Leckét tart 1995-ben Towacoban, New Jersey államban

1994-ben Los Angelesben Rasikānanda dāsával

Rasikānanda dāsa (Sanātana dāsa): *Másnap reggel, miközben japáztam, imádkozni kezdtem Śrī Śrī Gaura Nītāiboz: „Valami rossz van a szívemben, ami miatt nem tudom ezt a személyt megfelelően hallani. Kérlek, távolítsd el, bármi is legyen az akadály, hogy megfelelően hallhassam őt!”*

Aznap reggel Sanātana elment Mahārāja leckéjére a Berkeley-i templomba. Az első sortól kicsit hátrébb ült le, mert valahogy zavarták Mahārāja kemény szavai és erőteljes viselkedése. A lecke ötödik percében Gour Govinda Swami idézett egy verset a *Śikṣāṣṭakamból*, majd hirtelen Sanātanára mutatott, és megkérdezte: „Mi a fordítása ennek a versszaknak?”

Rasikānanda dāsa: *Ott ültem megdöbbenve és szégyenkezve, mert nem tudtam a választ. A legnagyobb elszörnyedésemre Mahārāja ekkor előrebívt, és közvetlenül maga elé ültetett, majd csak velem kezdett beszélgetni: „Hogy hívnak?”*

– *Sanātana dāsa – válaszoltam.*

– *Sanātana, sírsz-e Kṛṣṇáért? Sírsz-e Kṛṣṇáért? Nem! Nem! Száraz! Száraz! Száraz! Nem sír Kṛṣṇáért. Csak mindenféle anyagi dologért sír. – Végig az egész lecke során különböző kérdésekkel szólított meg. Hirtelen minden, amit mondott, kezdett világozóvá válni. Ekkor a következő kéréssel kezdtem imádkozni az oltáron álló Śrī Śrī Gaura Nitāi mūrtikhoz: „Ha ő a gurum, akkor kérlek, küldjeteke valami jelet!”. Megfigyeltem, hogy Gour Govinda Swami egy virágfüzért visel, így ezt mondtam a mūrtiknak: „Ha a lecke végén nekem adja a virágfüzérét, akkor tudni fogom, hogy ő az én gurum.” A lecke során egy fiatal lány jött előre, és egy második virágfüzért adott Mahārājának.*

Amire a beszédének vége lett, annyira elmerültem, hogy el is felejtettem a Śrī Śrī Gaura Nitāihoz intézett kérésemet. Mindenki felállt, Gour Govinda Swamit körbevették a bhakták, és kérdéseket tettek fel neki. Kicsit távolabb álltam, amikor Mahārāja levette az

egyik virágfüzért, és odadobta egy közelben álló bhaktának. Ekkor eszembe jutott az imám, a szívem összeszorult. Nagyon csalódott voltam. Mahārāja kezdett elfordulni tőlem egy másik bhakta felé, de láttam, ahogy a második virágfüzérből egy labdát formáz. Hirtelen megfordult, és úgy dobta el a füzért, mint egy baseball játékos a labdát. Keményen megütött, pontosan a mellkasomat, de elkaptam. Azután nagyon elszégyelltem magam, hogy Śrī Śrī Gaura Nitāitól ilyen bizonyítékot kértem, de végülis megerősítést kaptam.

„A HAMIS EGÓM SZÉTBOMBÁZÁSA”

Rasikānanda dāsa: *Úgy egy héttel később Gour Govinda Mahārāja eljött Los Angelesbe. Meglátogattam Murali Kṛṣṇa barátomat, aki ott élt a családjával. Tudtam, hogy a guruba vetett hite válságban van, és segítségért imádkozik Kṛṣṇához. Bekopogtam az ajtaján, és így szóltam: „Murali, ma este egy különleges sādhu fog leckét tartani. El kell jönnöd!” Láttam, hogy hitetlenkedve néz, ezért így folytattam:*

– *Murali, ez igazán jó lesz!*

– *Nagyon remélem! – válaszolta.*

Amikor megérkeztünk a templomhoz, mivel emlékeztem arra, hogy mi történt velem egy héttel korábban, mondtam Muralinak, hogy: „Ó, egy fontos dolog! Nebezen érthető az akcentusa, szóval közel, előre kell ülnöd!” Így aztán Murali Kṛṣṇa Gour Govinda Mahārájához közel foglalt helyet. Amikor leült, zavart tekintettel nézett rám hátra, nyilván azért, mert csodálkozott, hogy én miért ültem olyan messzire.

Gour Govinda Swami néhány perccel a lecke kezdete után hirtelen Murali Kṛṣṇa felé fordult, és megkérdezte:

– Hogy hívnak?

– Um, ...Mahārāja, Murali Kṛṣṇa dāsa a nevem.

– Ó! Murali Kṛṣṇa dāsa. Gyönyörű név! Murali Kṛṣṇa, ne tettesd magad! Legyél Murali Kṛṣṇa igazi *dāsája*! Ne csak színészkedj!

Murali Kṛṣṇa dāsa: *A következő órában Mahārāja elkezdte darabokra zúzni a hamis egómat. Ez volt életem egyik legintenzívebb tapasztalata. Összetörte a büszkeségemet, és leplezett a családom, a barátaim előtt. Habár ez volt az első, hogy valaha találkoztam vele, úgy éreztem, a szívem legmélyéig ismer, jobban, mint az életemben bárki azelőtt. Úgy éreztem, ez a Felsőlélek valódi megnyilvánulása volt. Miközben ott ültem a leckén, anélkül, hogy előtte bármikor egy szót is szóltam volna hozzá, tudtam a szívemben, hogy ő a lelki tanítómesterem. A lecke egy pontján Śrīla Prabbupādához fordultam és csendben imádkozni kezdtem hozzá: „Prabbupāda, válaszoltál az imámra! Valahogy elküldted hozzám ezt a személyt, hogy segítsen téged szolgálni!” Ez volt az első alkalom, hogy valaha ballottam tőle, de késznek éreztem magamat, hogy neki szenteljem az életem.³*

Rājendranandana dāsa: *Sokat ballottam Gour Govinda Mahārājáról az istentestvéremtől, Bhāgavata prabbutól. Amikor aztán 1992-ben Mahārāja eljött San Diegoba – mivel nagyon figyelmesen akartam hallani minden szavát, amit mond –, az első sorba ültem. Amikor kérdezett, azonnal jelentkeztem, hogy önként válaszoljak. Meghallgatott, és hümmögött, „Hmm, Hmm.”*

Bhubaneszwarban a Kṛṣṇa Balarāma Mandirában bhaktákkal lefelé a lépcsőn. Murali Kṛṣṇa dāsa balról a második.

Majd hirtelen elkezdett még többet kérdezni tőlem, én pedig így gondolkodtam: „Te jó ég! Mibe kevertem magam?” Úgy éreztem, mintha az odaadás erős reflektorával világított volna meg. A szavai oly élesek voltak, hogy azt gondoltam: „Épp úgy prédikál, mint Śrīla Bhaktisiddhānta Sarasvatī Thākura!” Egyenesen beszélt. Az abszolút igazságot adta, úgy ahogy az van.⁴

„FÖSVÉNY VAGY BRAHMIN?”

Yadunandana dāsa fiatal *brahmacāri* volt Spanyolországban. Mivel angolul és spanyolul is folyékonyan beszélt, gyakran tolmácsolt a látogatóba érkező prédikátoroknak.

Yadunandana Swami: *A jószerencsém folytán megkaptam Gour Govinda Mahārāja szeretetét és áldásait. Néha kedvesen bánt velem, máskor nagyon keményen megszidott. Egyszer, amikor Spanyolországban fordítottam neki, azt az Upaniṣad verset idézte, amely Śrīla Prabhupāda egyik Bhagavad-gītā magyarázatában szerepel, amelyikben arról van szó, hogy ki kṛpaṇa, fősvény, és ki brāhmaṇa. Mahārāja hirtelen oldalra nézett, rám mutatott, és a megszólított: „Yadunandana! Te brāhmaṇa vagy kṛpaṇa vagy?*

— Kṛpaṇa vagyok. — ismertem el lehajtott fejjel.

Mahārāja már elkezdte a leckét, de ez még csak bevezető volt a Bhāgavatamhoz. Körülbelül fél-egy óra után tért rá az igazi leckére. Az átlagos leckék addigra már általában véget értek. Mivel olyan sokáig ültem ott, a fiatal, nyughatatlan elmém szenvedést okozott, mocoogni kezdtem, és változtatgattam az ülőhelyzetem.

Gour Govinda Mahārāja hirtelen megállt, és így szólt: „Miért izegsz-mozogsz olyan sokat?” Ebből megértettem, hogy be kell hatolnom a Bhāgavatam hallásának belső valóságába, és nem szabad annyit figyelmem a testemre és az elmémre. Még ha néha nagyon fáj, akkor sem bántam soha a szidalmait. Megértettem, hogy az én érdekemben teszi.⁵

MĀYĀ DĀSA

Dayal Baladeva dāsa: *Új bhakta voltam a Bhaktivedanta Manorbán, amikor Mahārāja 1972-ben eljött. Részt vettem egyik leckéjén, és megfigyeltem, hogy néha kiszemeli azokat, akik elöl ülnek. Így a következő reggel, amikor megérkeztem, hátra ültem. Nagyon fáradtnak éreztem magam, és a falnak dőltem. Az elalvás nagyon erősen rámtört, és küzdöttem, hogy ébren maradjak. A következő, amire emlékszem, hogy egy bhakta, Indriyash prabhu, megpróbál felébreszteni. Mélyen elaludtam, és azt sem tudtam, hol vagyok. Indriyash nem hagyott békén; majd hirtelen észrevettem, hogy Gour Govinda Mahārāja kiabál: „Miért alszol a leckén? Azért jársz ide, hogy megkapd Kṛṣṇát, vagy azért, hogy aludj és horkolj?!” A következő húsz percben mindenki előtt bevesen kalapálni kezdett. Úgy éreztem, mintha az Úr Nṛsimhadeva előtt ülnék. Habár ez rendkívül intenzív volt, valahogy mégsem hozott ki a sodromból — sőt, bizonyos értelemben még élveztem is —, mert megértettem, hogy könnyőületességből teszi. A végén megkérdezte:*

– Akkor most Māyā dāsa vagy Kṛṣṇa dāsa vagy?

– Mahārāja, én egy Māyā dāsa vagyok. – válaszoltam.

Aznap este meglátogattam, és meglepve tapasztaltam, hogy teljesen az ellentéte annak a személynek, mint akit korábban láttam. Olyan volt, mint egy kiscica, nagyon barátságos, kedves és alázatos. Bocsánatot kért azért, hogy reggel megszidott, és elmagyarázta, hogy ez nem személyesen ellenem irányult. Azt mondta, mindenki érdekében beszélt így velem.

Gour Govinda Mahārāja egy évvel később jött el ismét a Manorba. Ott voltam, amikor az első nap megérkezett a reggeli programra. Gour Govinda Mahārāja bejött a templomba, és elindult, hogy felajánlja a hódolatát Śrīla Prabhupādának. Mahārájának valamilyen betegsége volt, és képtelen volt ezt egyedül megtenni. Én általában hátul maradok, de valahogy aznap elől álltam. Mahārāja szolgálója, Śacinandana dāsa meglátott, és odahívott:

– Segítenél Mahārájának felajánlani a hódolatát?

– Igen, nyilván... hát persze! – feleltem.

– Csak figyelj engem, és csináld pontosan ugyanazt. Tartsd az egyik kezedd a könyökét, a másikkal meg a csuklóját, és segíts neki leereszkedni. Majd amikor fel akar állni, ugyanígy emeld fel őt.

Csináltam, abogyan kérte és Mahārāja felajánlotta a hódolatát.

Miután felsegítettük, Gour Govinda Mahārāja megfordult és rám nézett. Látva engem, az arca – egy hatalmas mosollyal – felderült, és így szólt: „Köszönöm szépen Māyā dāsa a szolgálatodat!”⁶

Végjegyzet

¹ Esti program. 1991. október 28., Lansing, Michigan, USA.

² Ez és a következő részek egy 2011. február 10-i interjúból valók.

³ Interjú. 2011. február 10.

⁴ Lecke. 2011. február 23., Mayapur

⁵ Lecke. 2011. február 23., Mayapur.